

РЕШЕНИЕ

№ 6809

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10332** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на Х. А. М. М., гражданин на И., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ – С., чрез адв. В. П. от САК, срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ-195/05.10.2023 г., издадена от началника на ГПУ В., с която жалбоподателят е принудително настанен специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“-МВР.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради необоснованост, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при постановяването му, противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Позовава се на правото на ЕС, чл.15, §1, ал.1 от Директива 2008/115/ЕО. Твърди се, че не е извършена проверка от органа дали съществува възможност за прилагане на ефективни алтернативни мерки. Моли за отмяна на оспорения акт и присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуален представител адв. П., който изцяло поддържа жалбата и иска от съда да се отмени заповедта. Претендира разноски.

Ответникът – Началник на ГД „Гранична полиция“ – РДГП, гранично полицейско управление В., редовно призован, не се представлява.

Софийска градска прокуратура – не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че Х. А. М. М. е задържан на 04.10.2023г. на ГКПП В. Д. мост, при опит да заобиколи граничният контрол и опитвайки се да прескочи оградното съоръжение на ГКПП В.-К., преди зоната за граничен контрол. Лицето е отказало да дава обяснения и същия не е заявил, че желае предоставянето на международна закрила.

В предложението с рег. № 5401р-19179 от 05.10.2023г. на началника на 01 ГОДГ при ГПУ-В. е пояснено, че са извършени и справки в АИС „ИД“, АИС „ГК“ и А., от които е установен негативен резултат. Образувано е ЗМ № 46/04.10.2023г. по чл. 279 от НК по описа на ГПУ В. и е предложено да бъде наложена принудителна административна мярка по ЗЧРБ „Връщане до страната на произход-И.“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ. До отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 4, т. 1 от ЗЧРБ и организиране на извеждането на чужденеца, същият следва да бъде настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Няма спор между страните, а се установява и от приетата административна преписка, че спрямо Х. А. М. М. има наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ със Заповед рег. № 5401-ПАМ-194/05.10.2023г., оспорена по съдебен ред.

Като се е позовал на изложените в предложението рег. № 5401р-19179 от 05.10.2023г., във връзка с пречките за изпълнение на заповед рег. № 5401 ПАМ 194 от 05.10.2023г. за наложена ПАМ „Връщане“ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, началника на ГПУ В. е издал оспорената в настоящето производство Заповед рег. № 5401 ПАМ-195/05.10.2023 г., с която на основание чл.44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, жалбоподателят е принудително настанен специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“-МВР. Заповедта е връчена на лицето срещу подпис на език, който владее на 05.10.2023г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Обжалването на процесната заповед е депозирана в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 и, ал. 10 ЗЧРБ - началник ГПУ-В. към РДГП - Р., на когото надлежно са делегирани правомощия със заповед № 40663-1494 от 26.07.2023г. на директора на РДГП – Р..

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Като фактическо основание за налагане на мярката е посочено съществуването на пречки за изпълнение на наложена ПАМ "Връщане" предвид нелегалното преминаване на чужденеца на територията на Република България, наличието на опасност същият да се укрие и да възпрепятства връщането си. Тези хипотези съответстват на правилно посоченото в заповедта правно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения - такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Актът е съобщен в присъствието на преводач и

своевременно предприетото съдебно обжалване е указание, че засегнатото лице не е било затруднено в правото си на защита.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

Жалбоподателят от своя страна се позовава на чл. 15, §1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането, която кореспондира с чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, §5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. Относимо към приложението на визираните норми е и задължителното тълкуване, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело С-146/14 PPU „М.“. Според т.40 от мотивите му: решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по член 15, параграф 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна (т.82). Освен това, член 15, параграф 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в

главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин (т.83). Т.е. административният орган следва да удостовери активно поведение по издаване на документи за самоличност (в този смисъл е определение № 1201 от 26.01.2018 г. по адм. д. № 13952/2017 г., VII отд. на ВАС).

По силата на §1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Съдът приема, че по отношение на Х. А. М. М. са налице такива конкретни фактическите данни, които сочат на опасност от укриване - същият веднъж на 04.10.2023г. на ГКПП В. Д. мост е опитал да заобиколи граничния контрол и опитвайки се да прескочи оградното съоръжение на ГКПП В.-К., преди зоната за граничен контрол.

С това са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ - спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а от ЗЧРБ. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ - организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на предложението рег. № 5401р-19179/05.10.2023г. - чужденецът не може да удостовери влизането си в Република България по законов ред, както и с цел да се предотврати ново правонарушение от негова страна. Освен това, чужденецът е задържан, след като се е опитвал да напусне пределите на страната незаконно. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване.

Необосновано се претендира възможността за налагане на по-леки мерки по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ такива мерки могат да бъдат постановени след преценка на индивидуалните обстоятелства по отношение на чужденеца и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, каквито са реално преценени от административния орган и обективирани като неоснователни и оспорения акт и мотивите на предложението към него.

По изложените съображения са неоснователни оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки.

В тази връзка, не намира основание и твърдението в жалбата за наличието на нарушение по чл. 58, ал. 6 ЗУБ, чиято разпоредба гласи, че при наличие на признаци, че чужденец, задържан в места за задържане, специални домове за временно настаняване на чужденци или намиращ се на гранични контролно-пропускателни пунктове, включително в транзитните зони може да пожелае да подаде молба за международна закрила, му се предоставя информация за възможността да направи това. По делото не са представени доказателства, че са били налице признаци Х. А. М.

М. да е желал да подаде молба за закрила, което допълнително потвърждава извода на органа за опасност от укриване на лицето.

На следващо място, настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I-во отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалбата на Х. А. М. М., гражданин на И., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ – С., срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ-195/05.10.2023г., издадена от началника на ГПУ В., с която жалбоподателят е принудително настанен специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“-МВР.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: